

Evangelí del dimecres de la setmana XXXIII de durant l'any: els servents fidels del Rei

Evangelí i comentari del
dimecres de la setmana XXXIII
de durant l'any. “Molt bé, ets un
bon servent! Has estat fidel en
poca cosa”. El regne que Déu
instaura al món s'inicia al cor
dels seus servents, nosaltres,
quan comencem a viure com a
fills que reben tot de la mà del
Pare celestial i d'aquesta
manera donem fruit.

Evangelí (Lc 19, 11-28)

Mentre escoltaven tot això, Jesús continuà amb una paràbola, perquè eren a prop de Jerusalem i ells es pensaven que el Regne de Déu es manifestaria de manera imminent. Per això digué:

—Un home de família noble havia d'anar-se'n en un país llunyà per rebre-hi la dignitat reial i després tornar. Llavors va cridar deu dels seus servents i els confià la quantitat de deu mines, una per a cada un. I els va dir: “Negocieu-hi mentre no torno”.

Però els seus conciutadans li tenien odi i van enviar una ambaixada darrere seu a dir: “No volem que aquest regni damunt nostre”.

Quan ell tornà, investit de la dignitat reial, va fer cridar els servents a qui havia confiat els diners, per saber quin rendiment n'havien tret. Es

presentà el primer i digué: “Senyor, la teva mina n’ha produïdes deu”.

Ell li respongué: “Molt bé, ets un bon servent! Has estat fidel en poca cosa: rep ara el govern de deu ciutats”.

Vingué després el segon i digué: “La teva mina, senyor, n’ha produïdes cinc”.

Va dir també a aquest: “Tu, igualment, governa cinc ciutats”.

Però se’n presentà un altre que digué: “Senyor, aquí tens la teva mina, que he conservat guardada en un mocador. Tenia por de tu, perquè ets un home exigent: reclames allò que no has invertit i segues allò que no has sembrat”.

Ell li respon: “Amb les teves mateixes paraules et condemno, servent dolent! Sabies que soc un home exigent, que reclamo allò que no he invertit i sego allò que no he

sembrat. Doncs per què no posaves els meus diners al banc i ara que he tornat els hauria recobrat amb els interessos?”

Aleshores digué als qui eren presents: “Preneu-li la mina i doneu-la al qui en té deu”.

Ells li contestaren: “Senyor, si ja té deu mines!”

Ell replicà: “Us ho asseguro: a tot aquell qui té, li donaran encara més; però al qui no té, li prendran fins allò que li queda. I a aquests enemics meus, que no em van voler per rei, porteu-los aquí i degolleu-los davant meu”.

Un cop Jesús hagué dit tot això, continuà fent camí davant d’ells pujant cap a Jerusalem.

.....

Comentari

A l'evangelí d'avui hom pot distingir dos temes: d'una banda, un home que se'n va per rebre la investidura reial trobant l'odi i l'oposició del poble; i, de l'altra, els servents que reben cadascun una quantitat de diners per negociar.

Ens trobem en els últims dies de l'any litúrgic i la Paraula de Déu torna una vegada i una altra al final dels temps, presentant-nos paràboles sobre el judici que ens espera i el regne que Déu instaurarà.

La paràbola de les deu mines ens parla de la nostra actitud davant del rei diví, que és també el nostre Pare i Senyor. Sant Josepmaria, en observar el món actual, es preguntava: “¿Per què, aleshores, són tants els qui el desconeixen? ¿Per què se sent, encara, aquesta protesta cruel: *nolumus hunc regnare super nos*, no volem que aquest regni sobre

nosaltres? A la terra hi ha milions d'homes que així planten cara a Jesucrist o, més ben dit, a l'ombra de Jesucrist, perquè de fet, no coneixen Crist, ni li han vist la bellesa del rostre, ni saben la meravella de la seva doctrina" (*És Crist que passa*, n. 179).

Amb el nostre capteniment de vida cristiana i l'apostolat a què estem cridats tots els batejats, tornem a dir amb força: *Regnare Christum volumus!*: "Volem que el Crist regni". I això es manifesta en la manera de fer servir la mina que se'ns encomana. La versió de Mateu parla de 'talents', però Lluc utilitza el terme 'mina', que indica la quantitat de diners corresponent a alguns mesos de sou d'un obrer de l'època.

Els servents de la paràbola reben potestat sobre les ciutats del regne segons la seva capacitat de negociar els diners rebuts. Un, però, per por

de l'amo, ha guardat la mina en un mocador. Quan el rei descobreix el gest d'aquest servent, ordena que se li treguin els diners per donar-los- al que ja tenia deu mines. Amb aquest ensenyament sorprenent s'acaba el conte del Senyor: “A tot aquell qui té, li donaran encara més”. És a dir: a qui té un cor generós i obert a fer la voluntat de Déu se li donarà l'oportunitat de fer coses grans.

El regne que Déu instaura al món s'inicia al cor dels seus servents, nosaltres, quan comencem a viure com a fills que reben tot de la mà del Pare celestial i d'aquesta manera donem fruit.

Giovanni Vassallo / Photo: Noah Buscher - Unsplash

pdf | document generat
automàticament des de [https://
opusdei.org/ca-ad/gospel/evangeli-del-
dimecres-de-la-setmana-xxxiii-de-
durant-lany-els-servents-fidels-del-rei/](https://opusdei.org/ca-ad/gospel/evangeli-del-dimecres-de-la-setmana-xxxiii-de-durant-lany-els-servents-fidels-del-rei/)
(12/03/2026)